

прийнятних способів задоволення цих інстинктів.

Біхевіористи розглядають соціалізацію через суспільний досвід, підкреслюючи, що саме в процесі спостереження, адаптацію та навічання особистість переймає суспільні цінності [1, с.87].

Науковці, що відносяться до когнітивного напрямку психологічного знання (Дж.Брунер, Дж.Адельсон, Ж.Піаже тощо) розглядають процес соціалізації особистості в контексті становлення та розвитку інтелектуальної сфери особистості, виділяючи перш за все процес політичного мислення [1, с.89].

Психологи-науковці гуманістичної течії (К.Роджерс, Ф. Перлз, У.Гласер, С.Реншон) підкреслюють значущість емоційно-мотиваційної сфери при аналізі соціалізації особи [1, с.92].

Однією із найважливіших проблем в суспільних науках є дихотомія «людина – суспільство» та система взаємозв'язків, яка складається між ними і яка відображає внутрішню суть процесу соціалізації [3, с.38].

В історії психології існує декілька трактувань процесу соціалізації:

- соціалізація як інтерналізація (оволодіння соціальним та перенесення його в глибинні пласти особистості);
- соціалізація як гомінізація (набуття сутності в соціумі);
- соціалізація як екстериоризація (розкриття сутності людини у суспільстві);
- соціалізація як адаптація (поєднання сутнісного і суспільного) [4, с.127].

У сучасній науці політична соціалізація найчастіше розглядається за аналогією до загального процесу соціалізації, як процес включення людини в політичну систему. З точки зору системи, в процесі політичної соціалізації відбувається відтворення її інститутів, здійснюється передача найважливіших політичних цінностей. Необхідність цього процесу для збереження системи пов'язана перш за все з приходом в політику нових поколінь [5, с.27].

Список використаних джерел

1. Андреева Г.М. Психология социального познания. М.: Аспект Пресс, 2000. 288 с.
2. Головатий М.Д. Політична психологія. К.: МАУП, 2001. 134 с.
3. Злобіна О., Тихонович В. Суспільна криза і життєві стратегії особистості. К.: Стило, 2001. 238 с.
4. Москаленко В.В. Психологія соціального впливу. Навчальний посібник. К.: Центр учбової літератури, 2007. 448 с.
5. Пірен М.І. Основи політичної психології: навчальний посібник. – К.: Міленіум, 2003. 418 с.

Вареник Ю. В.,

студентка ІІ курсу магістратури, гр. МСРп-191

Науковий керівник – Децюк Т. М., канд. пед. наук

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ОСОБЛИВОСТІ МОТИВАЦІЇ ДОСЯГНЕННЯ УСПІХУ У ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ

Успіх особистості у сучасному світі залежить від того, наскільки вона вмотивована на активну діяльність, самовдосконалення та саморозвиток.

Мотивація досягнення успіху в професійній діяльності є надзвичайно важливим питанням через те, що тенденція побудови кар'єри «не за спеціальністю» є досить актуальною. Подібна тенденція спостерігається і серед випускників вищих навчальних закладів спеціальності «Соціальна робота». На думку дослідниці Т. Децюк, таку ситуацію можна пояснити низькою авторитетністю професії у суспільстві, досить низьким рівнем оплати праці, численними міфами щодо особливостей даної професії, а також відсутністю практичного досвіду роботи у молодих спеціалістів, недостатнім матеріально-технічним забезпеченням робочих місць та іншими факторами [1, с.367].

Отже, проблема мотивації досягнення успіху соціальними працівниками в професійній діяльності є достатньо актуальною та важливою. Перш ніж аналізувати дані особливості, розглянемо наукові підходи до проблеми мотивації.

Я зазначає науковець Т. Матієнко, мотивація займає головне місце у структурі особистості, під «мотивацією» слід розуміти рушійну силу, що спонукає до певної поведінки чи діяльності людини [2, с.109].

Під «мотивацією» дослідник І. Нечепорук розглядає систему факторів, які визначають особливості поведінки особистості, а саме: її потреби, особистісні мотиви та цілі, особистісні наміри та прагнення, або характеристика процесів, які стимулюють та підтримують активність особи на потрібному рівні [3].

Окремо варто зупинитися на понятті «мотивація досягнення». Дане поняття є одним із різновидів мотивації діяльності працівника, що пов'язана з потребою індивіда в досягненні успіху та потребою уникнення невдач. Також дане поняття можемо розглядати як сукупність цілей, особистісних потреб і певних мотивів, що стимулюють у індивіда прагнення досягати поставленої мети, це стосується всіх сфер його життєдіяльності і бути активним в процесі їх досягнення.

Мотивація досягнення успіху соціальних працівників у професійній діяльності, на думку Н. Тетерич, є певною стратегією поведінки фахівця, яка зумовлює активізацію всіх внутрішніх та зовнішніх ресурсів для досягнення відповідного результату. Тобто, це певні послідовні мотиви і спонукання до дій, які сприятимуть професійному зростанню і підвищенню соціального статусу фахівця [4, с. 44].

Методи формування мотивації досягнення успіху у професійній діяльності соціальних працівників залежать від особистості працівника, його цінностей та життєвих принципів. Мотивація досягнення успіху може формуватися як на суб'єктивному (особистісному) рівні, так і на об'єктивному (мотивація працівників від керівництва). Серед особистих мотивів можемо виділити:

- прагнення до самовдосконалення;
- прагнення до визнання;
- перспектива отримувати вищий заробіток або грошове заохочення;
- можливість отримати підвищення у посаді;
- прагнення до формування власного авторитету серед колег та клієнтів;
- перспектива отримання «бонусів»: звання «кращий працівник місяця», отримання нагород, грамот, подяк та інше.

Особисті мотиви формуються відповідно до створення відповідних можливостей на рівні керівництва установи, організації чи навіть всієї галузі (на рівні Міністерства соціальної політики України). Тому, важливо, щоб соціальні працівники знали про свої можливості і перспективи в рамках професійної діяльності. Процес інформування має забезпечувати безпосереднє керівництво конкретної установи чи організації.

Також важливими є і особисті компетенції соціального працівника, які впливають на його успішність в професійній діяльності, зокрема: навички цілепокладання, лідерські якості, вміння працювати в команді, стресостійкість, позитивне мислення, толерантність, тактовність, доброзичливість, відповідальність, терпіння, комунікабельність, креативність та інші. Ці компетенції формуються в процесі професійної підготовки фахівців соціальної роботи у відповідних закладах вищої освіти. Тому, важливо, щоб особи, які працюють в установах соціального захисту населення мали відповідну освіту, а тому були вже зорієнтовані на досягнення професійного успіху.

Таким чином, проблема мотивації досягнення успіху у професійній діяльності соціальних працівників є надзвичайно актуальною та важливою. Соціальні працівники, що мотивовані на успіх, є дуже ефективними і перспективними у професійній діяльності. Подальшого дослідження потребують методи, що сприятимуть підвищенню мотивації досягнення успіху в професійній діяльності у соціальних працівників.

Список використаних джерел

1. Децюк Т. М. Особливості формування мотивації досягнення успіху у професійній діяльності соціальних працівників. *Молодий вчений*. № 12. 2017. С. 366-369.
2. Матієнко Т. Особливості мотивації професійної діяльності правоохоронців. *Національний юридический журнал: теорія и практика*. 2019. С. 109-112. – URL: http://www.jurnalujuridic.in.ua/archive/2019/2/part_1/25.pdf (дата звернення 1.10.2020).
3. Нечепорук І. Підвищення мотивації до дослідницької діяльності як одна з педагогічних умов формування дослідницьких умінь майбутніх менеджерів. – URL: file:Ріпро_2014_3_27.pdf. (дата звернення 9.09.2020).
4. Тетерич Н. В. Наукове обґрунтування основних підходів до мотивації фармацевтичних працівників. *Фармацевтичний часопис*. № 3. 2015. С. 44-47.

Гапон К. С.,

студентка IV курсу, гр. СР-171

Науковий керівник – Острянюк Т. С., канд. пед. наук

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

РОЛЬ СОЦІАЛЬНИХ СЛУЖБ У ПОДОЛАННІ НАСИЛЬСТВА У СІМ'ЯХ

Насильство – соціальна проблема ХХІ століття, яка міцно вкоренилась у різних сферах суспільного життя. Це асоціальне явище має різні форми та прояви, яке може торкатися людей у всіх сферах життєдіяльності. Особливо гострою проблема насильства постає у сімейних відносинах. Підтвердженням